

82. Raamattuluento: Tule Jeesuksen luo

Alkurukous: Herra, kun me puhumme sinun luoksesi tulemisesta, puhumme elämämme kalteimmasta asiasta. Ole meille armollinen ja kirkasta meille itseäsi tässäkin luennossa. Aamen.

Aluksi

On ihanaa kun uusi kevät on tullut. Talveen kuuluu lumi, mutta keväällä vedet vapautuvat. Kesä tulee luo. Mutta oletko sinä saanut armon tulla Jeesuksen luo? Se vasta on jotakin. Jos olet tullut, olet saanut omaksesi elämäsi tärkeimmän asian - ikikesän. Tulithan tuolloin osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Sen suurempaa siunausta ei voi ihminen kokea, ei tässä maailmanajassa. Sinut luetaan pelastettujen joukkoon jo tässä ajassa. Sellaisella ihmisellä on silloin elävä vesi juotavanaan. ”*Enkeli näytti minulle elämän veden virran, joka kristallinkirkkaana kumpuaa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta*” (Ilm. 22:1). ”... *joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään*” (Joh. 4:14). Tämä tuo uskovalle ihmeellisen rauhan. Ja perillä katselemme ihmeellistä lasimerta. ”*Ja minä näin ikään kuin lasisen meren, tullella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet*” (Ilm. 15:2).

Jeesuksen luo tuleminen on hänen ristinsovituksensa katselemista ja vastaanottamista. Mutta kukaan ei voi tätä ottaa vastaan omasta viisaudestaan tai tahdostaan. Kaiken on saanut aikaan Jumala ja hänen kutsunsa. Kukaan ei voi tulla Jeesuksen luo ellei Isä vedä. Kaikki on Jumalan salattua työtä. ”*Toinen otetaan, toinen jätetään.*” Se on Jumalan ennaltamääräämistä, jota ei ihmismieli käsitä. Siksi monet nousevatkin vastustamaan tällaista sanaa. Moni luottaa enemmän kääntymiseensä ja parannuksentekoonsa kuin aidosti Jeesukseen. Kuitenkin on kirjoitettu:

”*Rakkautessaan hän näki hyväksi jo edeltä määrätä meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen tähden*” (Ef. 1:6). Nämä ihmiset ovat niitä ”*jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta*” (Joh. 1:13).

”*Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen*” (Room. 9:16).

”*Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että te lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy*” (Joh.15:16).

Simo Korpela on sanoittanut kauniin laulun: Tule Jeesuksen luo. Siinäkin on kerrottu miksi on tultava Jeesuksen luo.

Tule Jeesuksen luo, Tule nuorena oi!
Hälle uhriksi tuo Kevätpäiväsi koi!
Miten harmeta pääs Sinä synnissä soisit
Ja sun talves ja jääs Vasta Herralle toisit.

Tule Jeesuksen luo, Omaks osti hän sun!
Vettä lähtehen juo Verin puhdistetun!
Tule, kulje se tie, Minkä hän sulle raivas.
Se sun onnehen vie, Ja sun osas on taivas!

Tule siis Jeesuksen luo jo nuorena. Huomisesta emme mitään tiedä. Talven ja jään aika voi olla jo liian myöhäinen aika. Aika rientää salaa. Etsikonaika kulkee helposti ohitse. Mutta Kristus on ostanut meidät maasta omaisuusmaksaksi. Jeesus sanoo: ”*Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.*” (Joh. 7:37,38). ”*Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi*” (Ilm. 22:17). Tule, sinut on Kristuksen, tuon viattoman Karitsan, verellä lunastettu ja puhtaaksi pesty. Kulje totuuden tiet päähän asti ja saat jo matkalla osaksesi Elämän.” *Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.* ” ” (Joh. 14:6). Näin saamme osaksemme hyvän toivon ja iankaikkisen taivaan.

Pelastus ja perustus

Jeesuksen luo kannattaa tulla koska hän on kaiken perusta ja elämä. Kristuksen risti on ikuisen elämän lähde ja lähtökohta. Jokainen tulija joka näkee Jeesuksen ristinruhtinaan, sovitusuhrina, lunastajana ja uskoo häneen, pelastuu.

Löysin vanhan c-kasettiäänitteen Pirkkalan kirkon pitkäperjantain konsertista vuonna 1998 kello 15, Kristuksen kuolinhetkellä. Puheeni lisäksi äänitteessä on sukukuoromme ja sen yksittäisten laulajien pari esitystä. Tätä sisältöä ei voi kirjoittaa tekstiksi joten se on vain kuunneltava. Mutta kuuntele.

Tule siis Jeesuksen, Ristinruhtinaan, luo. Kuule kuinka evankeliumi kutsuu, ei vain kerran vaan alati se kutsuu. Pelastus on evankeliumin uskomista.

Mutta uskomme ei saa koskaan perustua mihinkään näkyvään, eikä yksistään tunne-elämäämme. Tärkeitä nekin ovat mutta eivät kelpaa perustaksi. Eräs kuuluisa julistaja sanoi aikanaan kirkossa itkevälle seurakunnalle: ”Älkää itkekö itseänne helvettiin.” Hän tahtoi sanoa seurakunnalleen, ettei pelkkä liikuttuminen ole vielä pelastus.

Kirkkorakennus tai muu vastaava Herran huone voi tuhoutua. Esimerkkinä olkoon nyt Ylivieskan pääsiäislauantain kirkkopalo. Sellainen onnettomuus tuottaa aina ahdistusta monille. Mutta ikävä kyllä, eniten näyttää murehtivan ja puhuvan ne joilla ei edes ole omaa hengellistä elämää Jeesuksessa. He valittavat: ”Siinä paloi kaupungin kaunis maamerkki. En tosin kovin usein kirkossa käynyt mutta lähes joka joulu kyllä kävin. Voi, siellä oli aina niin lämmin tunnelma joulun aikaan.” Näin sanovat monet ulkopuoliset ja ovat todella murheissaan.

Toisaalta myös tällaisissa tapauksissa aina muutama loukkaantuu kun tehdään oikeutettujakin kysymyksiä. Tällöin myös omavanhurskauden tuli on tainnut roihahtaa liekkeihin. Mutta koskaan ei kukaan saisi tulla niin pyhäksi että terve kyselykin saa jo aikaan loukkausta ja kyselyt vaiennetaan. Sananvapaus saatetaan silloin polkea maahan tai sekin palaa poroksi. Herran sana sanoo: ”*Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele,*

niin turhaan vartija valvoo.” (Ps. 127:1). Herran huoneiden ovipäälliset ja ovipielet tulisi aina olla esirukouksin, eli pääsiäislampaamme verellä siveltyjä (2. Moos. 12:21,22). Tällöin ei lähetetty turmanenkeli pääsisi koskaan tuhojaan tekemään. Toki arvokkaiden rakennusten suojelemiseksi voitaisiin tehdä paljon inhimillisestikin enemmän kuin mitä tehdään.

Kuitenkaan mitkään inhimilliset viritykset eivät voi estää tuhoa jos Herra ei vartioi rakennusta tai kaupunkia. Jos Herra vartioi, hänen huonettaan ei voi hajottaa edes puskutraktoreilla. Mutta miksi ei tehtyihin kysymyksiin osata vastata, tai ei haluta? Näkökykykö puuttuu? Kuitenkin kaikkien pitäisi nähdä totuus. Eräs toimittaja totesi kerran että kaikkialta muualta voi saada tietoa, mutta seurakunnissa kukaan ei uskalla puhua mitään ääneen. Tämä lienee kovin yleistä. Mutta koskaan emme saa tulla niin hurskaiksi ja pyhiksi ettei kukaan edes uskalla kysyä seurakuntapalvelijoiltakaan mitään. Jos näin ovat asiat, ne ovat kääntyneet pääläelleen. Palvelijoista on tullut palveltavia. Mutta mehän elämmekin lopun aikaa.

Älä sinä, Jeesuksen ystävä, rakenna koskaan hengellisessä elämässäsi mitään näkyvän varaan. Älä usko niihin. Ne ovat vain väliaikaisia jotka kaikki kerran tullessa palavat. Koko maailmankaikkeus palaa ajallaan olemattomiin ennen kuin luodaan uusi taivas ja uusi maa jossa vanhurskaus asuu (Ilm. 21:1; 2. Piet. 3:10,11). Toki kirkot ja rukoushuoneet ovat myös tarpeellisia kokoontumispaikkoja, mutta yksin usko Jeesukseen kestää kaikissa olosuhteissa. Herra ei asu käsintehdyissä temppeleissä. Hänen asuinsijansa on uskovassa sydämessä.

Mutta vain Herra voi ottaa taakat harteiltamme. Vain siten helpottuu vaivan helle. Mitä enemmän ja paremmin tunnemme Herraamme, sitä ihmeellisempänä hän meille näyttäytyy. Armo ja rauha lisääntyvät.

Jeesuksen luo ei tulla vain kerran, Jeesuksen luo on tultava koko ajan. On tultava saamaan anteeksiantamusta. On tultava saamaan voimaa. On pyydetävä viisautta. Kaikkea on pyydetävä. Anova saa ja kolkuttavalle avataan. Autuas on se joka on paljon Herran edessä; rukoilee, ajattelee ja mietiskelee elämänsä tärkeimpiä asioita. ”*Harrasta näitä, elä näissä, että edistymisesi olisi kaikkien nähtävissä*” (1. Tim. 4:15), apostoli Paavali opettaa nuorta Timoteusta.

Tärkeintä

Näillä luennoilla on aluksi käsitelty perusasioita, eli mitä Jumalan sana: laki ja evankeliumi ovat, ja sitten on menty eteenpäin muissa opillisissa asioissa. Vähitellen on edetty sielunhoidollisiin kysymyksiin ja sen myötä ihmisen jaksamiseen, vapautumiseen, iloon ja rauhaan. Siinä saattaa kuormitettu, jopa sairas psyykekin parantua.

Tärkeintä on kuitenkin Jeesus Kristus, hänen kirkastamisensa ja korottamisensa. Silloin on mukana aina myös hänen ristintyönsä, sovintoverensä ja elämä hänessä. Pääsääntöisesti on puhuttu Kristukseen uskoville. Syykin on selvä: maailman hengen vallassa olevat ihmiset eivät näille luennoille ihan ensiksi hankkiudu tai he poistuvat niiltä välittömästi. Tietenkin luennoissa on opastusta myös uskoon tulemiseksi ja uudestisyntymiseksi.

Koko ajan on kirjoittajalla mielessä se mistä tuntuu syntyneen uskovilla eniten ongelmia. On lainalla uupuvia, on ahdistusta omasta heikkoudestaan ja vanhan luomuksen hallintavallasta. Koetaan usein alamittaisuutta. On orjuuden mieltä. Pelätään jopa Jeesuksen edessä. Pelätään, jospa hän kuitenkin hylkää. Olenko tehnyt syntiä Pyhää Henkeä vastaan, enkä saa enää anteeksi? Moni kohtaa syytöksiä ei vain uskosta osattomien, vaan myös uskovien taholta. Ei ole oltu ehkä mitat täyttävä joidenkin tosihurskaiden ja tosi pyhien tarkkaavissa silmissä. Paljon on siis huolia ja murheita. Kaikkiin niihin olen pyrkinyt jakamaan parantavaa sanaa. Toivon että uskalletaan myös pyytää opetusta johonkin oman uskonelämänsä ongelmaan. Ongelmiahan riittää. Paljon on meissä psyyke- ja sielunvammaa. Parantuminen on hidasta. Suuri ongelma on alati vaivaamassa jos puoliso tai joku muu läheinen ei ole uskossa. On helposti riitaa ja moitetta. Joku joutuu kokemaan luopumisen tuskaa kun rakas lähtee iankaikkisuusmatkalleen.

Jeesuksen lisääntyvä tunteminen, hänen luokseen tuleminen ja meneminen ovat lääkkeitä parhaimmat. ” *Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni. Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan.* ” (Ps. 91:14,15). Pysy siis, ystävä, lujana Herrassa. ”*Minä en jätä enkä hylkää sinua*” (Joos. 1:5).

Jatketaan siis matkaa niin kauan kun Herra suo meille elämän päiviä. Herran tie on usein kaita ja ahdistuksiakin täynnä. Mutta se tie on maailman ihanin tie.

Kuinka suunnattoman lahjan on Jumala suonut meille kun on antanut meille Poikansa sovitusuhriksemme. Hän sanoo: ”Tulkaa kaikki taakan kantajat. Minä annan teille levon” (Matt. 11:28). Niin kuulimme laulettavankin. Hänelle yksin olkoon kiitos, ylistys ja kunnia iankaikkisesti. Aamen.